

Татко ъ дочу: „ела ми, керко, при мене!“

Пойде при татка,

Како зиме при мраза.

Ветаръ ми веить, гора съ леить

Гора съ леить, мома ми цвилить:

„Офъ леле, брате, ми студить!“ —

„Ела ми, сестро, при мене!“

Си пойде при брата,

Како зима при мраза.

Ветаръ ми веить, гора съ леить

Гора съ леить, мома ми цвилить:

„Офъ леле, лудо, ми студить!“

И ми ж дочу лудо-то:

„Ела ми, любовь, при мене!“

И си пойде при лудо,

Како лето на бана.

496.

Та що ми ъ мило онае девойче,

На сонъ ми съ фарлятъ въ шарена одаа

На мека постеля, шарена перница;

Кога съ разбудвамъ моме не на'ожамя;

Въ уста ми клажатъ грутка шекеро'а,

Кога съ разбудвамъ отъ умъ съ расипвамъ.

497.

Момиче съ момче збореше:

„Момиче, мило момиче!

Утре ъ празникъ големи,

Ясъ ке си одамъ на дърва,

И ти да идешъ со мене;

Ясъ ке си дърва наберамъ,

Ти да си цвеке наберишъ.“

Како си збор-отъ зборвеше,

Така си збор-отъ държа'е;

Момче отиде на дърва,

А момиче-то на цвеке.

Момче си ржка пресече,

Момиче змѣа г' изеде,

Оба-та въ едношъ умре'е.

Момче кладо'е претъ църковъ,

А момиче-то затъ църковъ

Момче излезе трандафилъ,

А момиче-то лозница;

Расто'е, си порасто'е

Оба-та ми съ стави'е,

Защо си любовь име'е.